

Във вечерното небе сега се чуватъ само удари отъ крилѣ и тракане на клюнове. Расърденитѣ врани отлитатъ шумно, сжщо като разбойници, които се биятъ и каратъ, и хвърлятъ единъ на другъ укори за несполуката отъ намисления грабежъ.

Прѣведе *М. Катранова.*

Любомиръ Бобевски.

Малкиятъ вѣстникопродавецъ.

Единъ день слѣдъ обѣдъ, скоро подиръ обявяването на войната, бѣхъ въ кафене »Македония«. Седналъ край мраморната маса, съ подпрѣна на ржцѣ глава, хвърляхъ погледи къмъ улицата, дѣто сновѣше пѣстра тълпа... Рой дѣца — ученици отъ основнитѣ и прогимназиални училища, бацитѣ на който се биеха на бойното поле — продаваха вѣстници. По тоя начинъ изкарваха хлѣбъ за домашнитѣ си. И ако по-сериозно се взрешъ въ тѣхъ, нѣма да останешъ равнодушенъ. Тия нѣжни съ ангелски личица дѣца, да ги видишъ въ най-крѣхка възраст, какъ се грижатъ за домъ и свои... О, това е покъртително... Това кжса сърцето, драще душата... Имаше хора, които, възхитени отъ смѣлостъта и трудътъ на тия млади търговци, купуваха по нѣколко пкти единъ и сжщи вѣстникъ отъ разни продавачи...

Едно малко, съ зачервени странички, съсъ свѣтнали очички и тънъкъ гласъ момченце се изправи прѣдъ съсѣдната маса, дѣто единъ възстаръ господинъ допиваше чая си.

Момченцето бѣ свалило шапката си и смирено стоеше. То бѣ облѣчено въ чисти, полуизносени дрешки. Лицето му бѣ привлекателно. Господинътъ го изгледа сериозно и попита:

— Имашъ ли баща?

— Да, г-не! На бойното поле...

— Кой изкарва прѣхраната ви?

— Азъ! Сутринъ мама рано ме буди... Продавамъ »Утро« и »Рѣчь«: Послѣ другитѣ... Имамъ абонати, на които нося по домоветѣ... Ходя на гарата — кога идатъ и заминаватъ тренове... Вечеръ до късно продавамъ прѣдъ халитѣ и Модерния Театъръ...

— Изкарвашъ ли?